

74

El pianista Albert Attenelle recupera l'obra de Séverac

Bea Cabezas

Entrevista amb el pianista Albert Attenelle, que recupera l'obra d'un dels compositors oblidats d'aquest segle.

OPINIO

11

La identitat, encara

Francesc Viadel

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Cañis

13

Oferta caòtica

Albert Closas

15

Drets de primera i segona...

Francesc Bayarri

16

Les oronetes de J. Renard

Martí Domínguez

17

Els serbis dissimulen

Pere Martí

18

El Coi, no Alcoi

Ramon Barnils

Mal favor

J. J. Pérez Benlloch

Comparacions

Pau Viciano

19

Demòcrates serbis

Llibert Ferri

Més 'Còndor'

Xavier Vinader

82

Sicília 2: el volcà

Joan Francesc Mira

La pobra gent de l'FMI

El Fons Monetari Internacional (FMI) celebra aquests dies a Washington la seua reunió de primavera, i com és habitual ha publicat l'informe sobre previsions econòmiques mundials, que els diaris ja han destacat convenientment. No l'han destacat tant com en altres ocasions, perquè en l'últim any i mig el prestigi de l'FMI ha reculat molt, a causa dels errors de previsió de la crisi asiàtica i pel desgavell de les ajudes que va donar temps enrere a Rússia i que ningú no sap on paren. Els recomanem l'atenta lectura de la secció setmanal de Fabià Estapé, on, com podran comprovar, la "cortització" de l'FMI ha caigut en picat els últims mesos.

Aquesta pèrdua de credibilitat del Fons li ha arribat en mal moment, perquè, com totes les organitzacions mundials sorgides després de la Segona Guerra Mundial, pateix una profunda crisi d'identitat: l'ONU, l'OTAN, l'FMI, el Banc Mundial... En el cas de les organitzacions d'àmbit econòmic, com el Fons i el Banc Mundial, la situació ha canviat radicalment des de la seua fundació, fa més de mig segle. La lliure circulació de capitals, la liberalització del comerç i la globalització demanen ara un nivell de coordinació de les polítiques econòmiques que l'FMI no pot garantir si els països membres no el doten de les eines necessàries.

Mentrestant, els Estats Units opten per tirar pel dret i potenciar el Grup dels Set, el grup dels set països més poderosos del món, on els europeus no es posen d'acord per parlar amb una sola veu i els nord-americans fan i desfan a voluntat. És així. No són imaginacions. D'aquesta manera, l'FMI, a qui només li quedava el prestigi i la vocació d'organització

plural, s'enfonsa cada vegada més en el dubte existencial i tremola cada vegada que obre la boca per por d'espijar-la. I els Estats Units —mentre no es demostre el contrari— l'estan deixant enfonsar-se solet. No en tenen prou amb controlar directament al voltant del 20% de vots de l'assemblea del Fons i de tenir la seu d'aquest organisme sota control, a deu minuts de la Casa Blanca i a quinze de la Reserva Federal.

El més patètic de tot és que els dirigents de l'FMI encara intenten fer mèrits per justificar el sou i posen la seua maquinària i els seus recursos a defensar davant de tot el món les mateixes teories ultraliberals que han triomfat als Estats Units, com si només hi haguera una manera de fer les coses. Per a l'FMI, només el model nord-americà —un cop el Japó ha caigut en desgràcia— és vàlid per fer que volte el món.

Això és el que cal deduir de l'últim informe de previsions sobre l'economia mundial, que inclou un polèmic estudi sobre "l'atur crònic a l'àrea de l'euro", és a dir, a la Unió Europea menys Gran Bretanya. Segons aquest estudi, que portarà molta cua, el model de negociació dels salaris a Europa està viciat perquè els sindicats que representen els treballadors tenen molt pocs afiliats. És a dir, que segons l'FMI els sindicats europeus no són representatius i entre quatre gats decideixen què han de cobrar la majoria. Això seria una causa més de les rigideses laborals que segons aquest organisme impedeixen la reducció de l'atur... segons aquesta regla de tres, els governs dels països europeus tampoc no serien representatius, perquè els partits polítics no tenen gaires militants. Que s'ho facen mirar. ■

"El més patètic de tot és que l'FMI encara intenta fer mèrits per justificar el sou, i defensa les teories que triomfen als EUA com si només hi haguera una manera de fer les coses."